

Дамян Дамянов

Психотерапия

На проф. И. Т.

Напразно се измъчваш, докторе –
не е за тебе мойта болест!
Не е! И ти да беше бог дори,
едва ли би я махнал. Орис.
Съдба поетова – проклятие:
с душица – счупена двуколка –
да мъкнеш тежкото разпятие,
сковано от човешка болка...
Да мъкнеш всички мъки, радости
на този свят, ведно събрани,
във тази своя бричка яростна
и здрава пак да си остане...
Какво да правиш: зор, скрибучкане
по урвите във пек, в стихия...
Дорде разпадне се каручката...
Докарах ти я, поправи я.
Ти бършеш своите три диоптъра
и се усмихваш, вдигаш рамо:
„За болен свят – ня цяр, ни доктори.
За виряг такъв – пирони няма.“
Тогава – сбогом. И след случката
разделяме се с теб: „Със здраве!“
Аз – със лъжата за каручката,
ти – с твоята си, – че я поправяш.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8515>]